

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu neņem vērā Spānijas oficiāli paziņotos Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. maija vēlēšanu rezultātus, un ar pēc tam pieņemto lēmumu ņemt vērā atšķirīgu un nepilnīgu sarakstu ar ievēlētajiem deputātiem, ko 2019. gada 20. jūnijā iesniedza Spānijas iestādes un kas neietver prasītājus, ir pārkāpts 1976. gada Vēlēšanu akta 12. pants un Eiropadomes Lēmuma 2018/937 ⁽¹⁾ 3. panta 2. punkts kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu, ar ko Spānijas Vēlēšanu komisijas 2019. gada 20. jūnija paziņojums atzīts par tādu, ar ko anulē prasītāju kā ievēlētu Parlamenta deputātu deklarāciju, un kas esot uzskatāms par Parlamenta prettiesisku paziņojumu par atbrīvošanu no amata, kurš ir pretrunā 1976. gada Vēlēšanu akta 13. pantam, ir pārkāpts 1976. gada Vēlēšanu akta 6. panta 2. punkts un 8. un 13. pants kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu par atteikumu nodrošināt tā Reglamenta 3. panta 2. punktā paredzētās prasītāju tiesības darboties Parlamentā un tā struktūrvienībās un izmantot visas ar to saistītās tiesības no pirmās sēdes dienas līdz dienai, kad tiks pieņemts nolēmums attiecībā uz strīdiem, kas nodoti izskatīšanai Parlamentā un Spānijas tiesu iestādēs, ir pārkāpts Eiropas Parlamenta Reglamenta 3. panta 2. punkts un 1976. gada Vēlēšanu akta 5. panta 1. punkts un 12. pants kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ar priekšsēdētāja lēmumu par atteikumu piešķirt prasītājiem privilēģijas un imunitāti saskaņā ar Protokola (Nr. 7) par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 9. pantu, ir pārkāpts Eiropas Parlamenta Reglamenta 5. panta 2. punkts, 1976. gada Vēlēšanu akta 6. panta 2. punkts un minētā protokola 9. pants kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.

⁽¹⁾ Eiropadomes Lēmums (ES) 2018/937 (2018. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Eiropas Parlamenta sastāvu (OV L 165 I, 2.7.2018, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Coppo Gavazzi/Parlaments

(Lieta T-389/19)

(2019/C 270/50)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Maria Teresa Coppo Gavazzi (Milāna, Itālija) (pārstāvis: M. Merola, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt par neesošu vai pilnībā atcelt pasākumu, par kuru prasītāja tika informēta ar apstrīdēto paziņojumu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti noteica pensijas tiesības par izbeigto darbību un noteica atmaksāt summu, kura samaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru;

- piespriest Eiropas Parlamentam atmaksāt visas summas, kas nepamatoti ieturētas un kam pieskaitīti likumiskie procenti, skaitot no ieturējumu veikšanas dienas līdz summas samaksai, un piespriest Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un īstenot visas iniciatīvas, aktus vai pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka nekavējoties pilnībā tiek atjaunota sākotnējā pensija;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir vērsta pret aktu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti ir noteicis prasītājas tiesības uz pensiju par izbeigto darbību pēc tam, kad 2019. gada 1. janvārī bija stājies spēkā Deputātu palātas Prezidija Lēmums Nr. 14/2018, un ir licis atgūt summu, kura izmaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru.

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu prasītāja norāda uz akta autora kompetences neesamību, būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu un līdz ar to arī Pamattiesību hartas 41. panta pārkāpumu.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka Eiropas Parlamenta paziņojums ir prettiesisks, jo tajā ir pielautas smagas un acīmredzamas galvenokārt procesuāla rakstura kļūdas un konkrēti: lēmumu ir pieņēmis Finanšu ģenerāldirektorāts, nevis Eiropas Parlamenta Prezidijs kā tas ir paredzēts Eiropas Parlamenta iekšējā Reglamenta 11.a panta 6. punktā un 25. panta 3. punktā. Paziņojums esot pilnībā nepamatots, jo tajā nav norādīti iemesli, kuru dēļ tas ir pieņemts un kuru dēļ automātiski ir piemērots Itālijas lēmums.
2. Ar otro prasības pamatu prasītāja norāda uz apstrīdētā akta juridiskā pamata neesamību un kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 75. pantu
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka par apstrīdētā akta juridisko pamatu kļūdaini ir izmantots Noteikumu par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām (SID) III pielikums un Eiropas Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu (NĪN) 75. pants. SID paredzētais pensiju institūts zaudēja spēku 2009. gada 14. jūlijā, kad stājās spēkā Eiropas Parlamenta Deputātu nolikums. Runājot par NĪN 75. pantu, kurā ir atsauce uz SID III pielikumu, tas neļauj Eiropas Parlamentam veikt tādus pasākumus kā apstrīdētais pasākums.
3. Ar trešo prasības pamatu prasītāja norāda, ka ar paziņojumu skaidri ir pārkāpts NĪN 75. panta 2. punktā noteiktais atrunas princips, kurā ir skaidra atsauce uz valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem, tādējādi izslēdzot kādas dalībvalsts Deputātu palātas iekšējus lēmumus.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka grozījumi, kas ir minēti Deputātu palātas Prezidija Lēmumā Nr. 14/2018, ir veikti nevis ar valsts likumu, bet gan ar vienkāršu Deputātu palātas Prezidija lēmumu.
4. Ar ceturto prasības pamatu prasītāja norāda uz Eiropas tiesību vispārējo principu, proti, tiesiskās drošības, tiesiskās palāvības, tiesību aizsardzības un vienlīdzības principu acīmredzamu pārkāpumu.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu būtiski ir pārkāpta bijušo Eiropas Parlamenta deputātu palāvība uz viņu jau iegūto tiesību neaizskaramību, kā arī palāvība, kas ir radusies, pamatojoties uz tiesisko regulējumu, kurš bija spēkā viņu pilnvaru spēkā esamības laikā. Turklāt tā atalgojuma būtisks samazinājums, kas bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem pienākas, pamatojoties uz iepriekš spēkā esošo regulējumu, nav attaisnojams ne ar vienu atbilstošu tiesību aktos paredzētu iemeslu vai primāru prasību, kā tas ir paredzēts Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā.